

NA 3 1990

Vänsteraktuell

Storstockholm

Utgiven av Vänsterpartiet Storstockholm • Red.sekr. Bo Jansson • Red: Peter Bylund, Per Svensson • Ansv. utg. Margareta Olofsson
Kungsgatan 84, 112 27 Stockholm, tel 08-654 13 10

Hjördis Levin

– Elaka pojkar får mer pengar

Med min son diskuterar jag det mesta på ett lungt och sakligt sätt. Jag brukar anföras honom som ett bevis på att män inte måste vara mansgrisar.

När jag berättade att jag skrivit en motion till kommunfullmäktige om inrättandet av en kvinnlig idrottsanläggning slog det emellertid aldeles slint. Minst hundra miljoner skulle behöva föras över från pojkarnas idrotts- och fritidsverksamhet till flickornas för att det skulle bli rättvist. Ojämligheten sträcker sig från lekparken till Fryshuset. En kvinnlig idrottsanläggning skulle i ett slag kunna avskaffa en stor del av orättvisan, resonerade jag. Jag har sällan sett min son så upprörd:

– Ingen har förbjudit tjejer att idrotta precis så mycket de vill, men de hört inte, hävdade han. Varför har dom inte varit med och tagit för sig av resurserna? Varför spelar dom inte ishockey om det nu går så mycket pengar dit? Varför har dom inte ställt krav som pojkarna gjort? Dom visar helt enkelt inte samma intresse. – Jag fick allt det över mig som brukar komma fram i debatten om kvinnor och idrott. Efteråt kom jag på motargumenten:

Kvinnor har faktiskt förbjudits att delta i vissa idrottsevenemang, t ex Vasaloppet. Förbud på ett område leder lätt till prejudikat utan formella förbud på ett annat. Även om flickor inte förbjudits så har de heller inte uppmuntrats utan snarare avskräckts från sportaktiviteter. Sportiga flickor är inga riktiga flickor, låter det ibland ännu idag. Flickor skall inte utveckla muskler. Flickor skall inte tävla. Med sådan indoktrinering är det inte konstigt att flickor inte varit med och tagit för sig.

Flickor har precis som pojkar rätt att ägna sig åt sporter de tycker om. De skall inte tvingas spela ishockey för att få med av tillgångarna. Att det inte betraktas som självklart visar idrottsrörelsens manliga synsätt och domi-

nans.

Att visa intresse för en sak kräver redan möjlighet att utöva saken. Att kräva av flickor, att de i avsaknad av möjligheter och med ofta oöverkomliga svårigheter, skall bevisa sitt idrottsintresse är att kräva mycket mer av flickor än av pojkar. Det är nämligen inte alls sant, att pojkarna själva har drivit fram de resurser de faktiskt har. Det har vuxna människor, särskilt män av alla kategorier gjort. Präster, lärare, fäder och politiker, företagare, tjänstemän och arbetare har enskilt och i föreningar hjälpts åt att bygga upp den manliga idrottsrörelsen och – storkna inte nu är ni snälla – i hög grad som en brottsförebyggande verksamhet!

I skrift efter skrift från 1800-talet och framåt kan vi läsa om idrotten som ett medel att hindra pojkars många tillfällen till synd. Kroppsövningar rekommenderades som ett effektivt botemedel mot onani och andra sexuella aktiviteter. Sport och tävlingsidrott skulle minska bus och ligabildning, slagsmål, superi och brottslighet över huvudtaget. Alla har väl hört uttrycket "låt dom springa sig trötta så hittar dom inte på så många djävulskap". Den ojämlika resursfördelningen är alltså ett resultat av att pojkar betraktats som och faktiskt också varit bråkigare än flickor. Pojkarna har inte bara serverats idrottsstillfällen. De också trugas och tvingas på sådana. Vem vet om de var så intresserade från början, fast de så småningom blivit det?

När män har skapat resurser för pojkarnas räkning har det setts som socialt befrämjande initiativ. När jag ställer krav för flickors och kvinnors räkning ses det inte bara som orättvist mot pojkarna utan det antyds också att flickorna själva inte lagt två strån till stacken. Som jag har visat i denna korta framställning har pojkarna för att de varit elakare – eller i varje fall betraktats som elakare – fått ett långt större stöd än flickorna. Är det inte på tiden att flickorna sent om sider belönas för sin snällhet? Annars kanske de också sätter igång att busa och då måste vi ju i alla fall satsa på dem – eller hur?

HJÖRDIS LEVIN